ISSN 0132-4462.
№ 4 2010
КВІТЕНЬ

перевіч

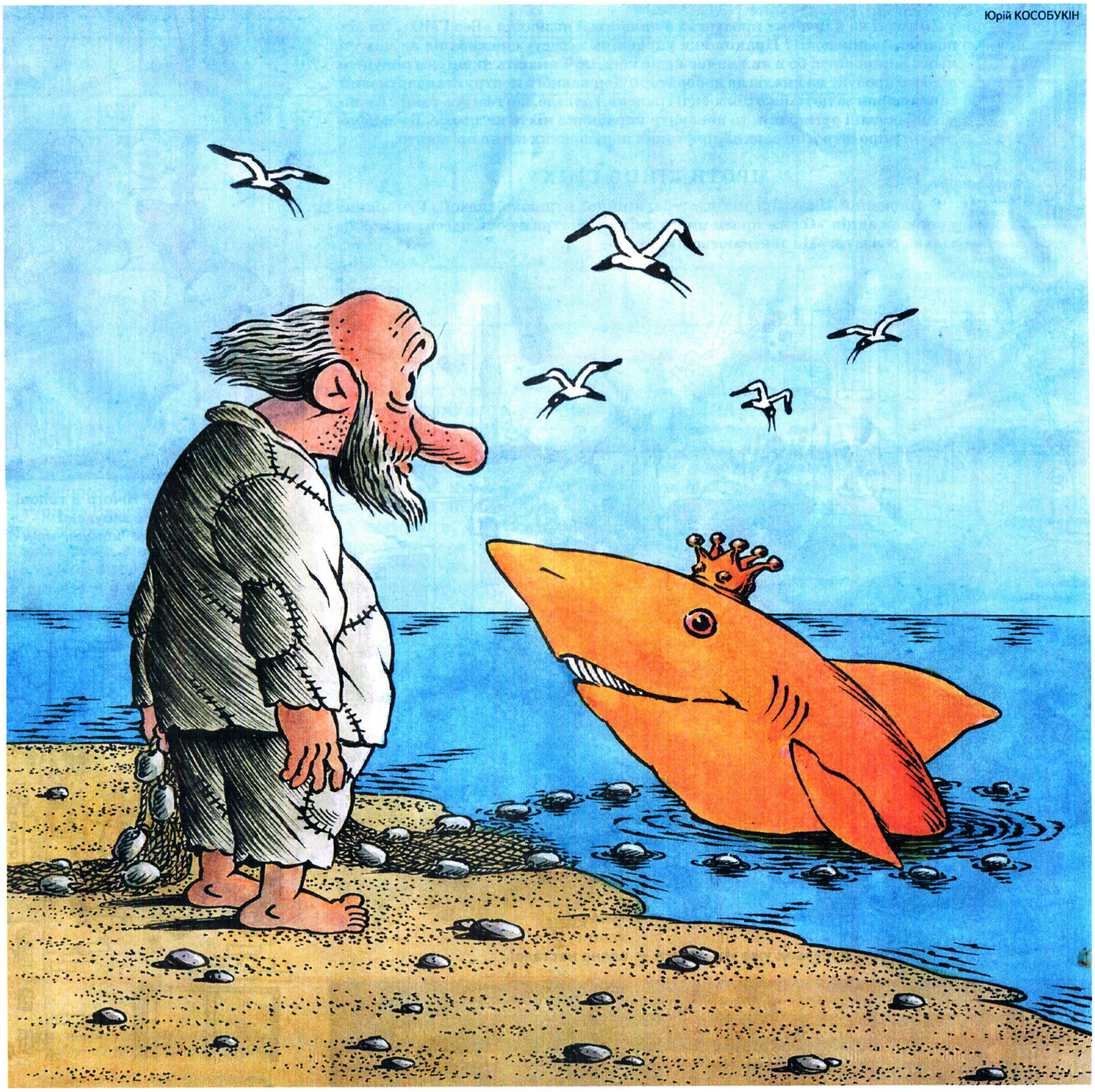

ІНФОРМАЦІЙНЕ АГЕНТСТВО «ПЕРЦЯ»

НЕЛЕГАЛЬНИЙ ПОРТ

Біля Нової Каховки співробітники управління боротьби з економічними злочинами УМВС у Херсонській області виявили нелегальний порт, через який тільки за три місяці було відправлено в Туреччину 14 тисяч тонн металобрухту. На його причалі завантажувалися судна «ріка-море». Обминаючи прикордонний і митний контроль, вони виходили в море і брали курс на турецький берег.

НАГОРОДИ СЕБЕ САМ

Київська виробнича компанія «Мистецький двір» запропонувала Дніпропетровській міській раді ветеранів замовити у них медалі і ордени «65-річчя Перемоги». При цьому за одну медаль треба викласти 45 гривень, а за орден — 130. Ветерани були просто шоковані. «По-перше, нагорода ця — неофіційна,— кажуть вони,— а по-друге, як це самому себе нагороджувати? Слава Богу, що не запропонували нам купувати зірки Героїв».

З ГМО ЧИ БЕЗ?

Сьогодні на харчових продуктах з'являється позначка «Без ГМО». Чи відповідає це дійсності? Працівники управлінь захисту споживачів не можуть цього встановити, бо в них немає на це коштів. Та навіть якщо сам покупець віднесе продукт на аналіз до лабораторії Державного центру стандартизації, заплативши за це майже півтисячі гривень, і доведе, що там усе-таки є генно-модифіковані організми, то покарати виробника ніхто не зможе. Бо законопроекту про штрафні санкції при таких порушеннях ще не прийнято.

ПРОТИ КІНЦЯ СМІХУ

В Південній Пальмірі під час традиційної першоквітневої «Гуморини» пройшла акція «Одеса проти кінця сміху». Підтримуючи одеситів, можна тільки сказати: «Не дочекаються!»

Валерій ЧМИРЬОВ

Іван САВЛЮК

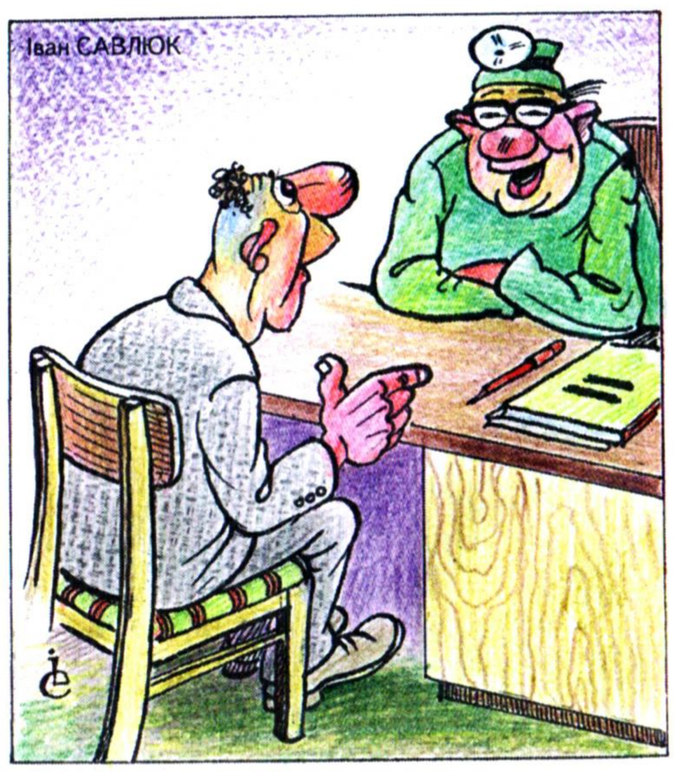

— Що робити? Нічого в голові не тримається, усе забуваю!
— А ви позичте комусь кругленьку суму.

Олексій КОХАН

— Дітки, бурульок уже не бійтеся — весна настала!

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

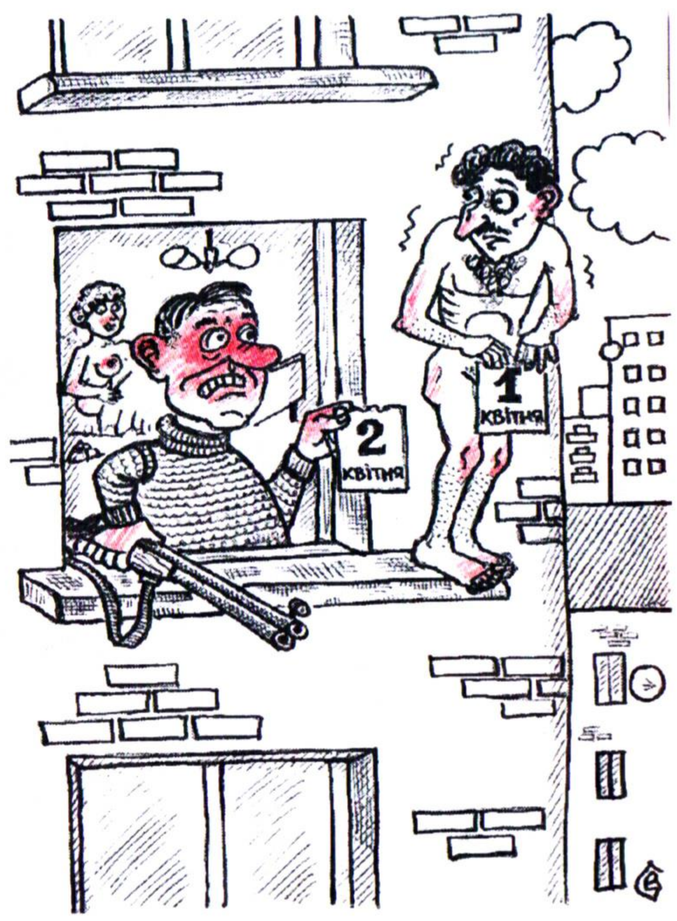

— Зміни дату на своєму календарі...

КОРОТКО КАЖУЧИ

- *Найкращий комплімент для жінки, коли на неї оглядаються.*
- *Хоч яка велика криза була, та все ж багатих із бідними не зрівняла.*
- *У будь-яку епоху є незадоволені життям. Змінюється лише їхня кількість.*

с. Росошани на Буковині. **Василь МОМОТЮК.**

Слово не горобець

КВИТОК

Віктор Ющенко, попередній Президент України:

— Коли в XXI столітті в європейській державі формується коаліція з комуністами, і комуністам віддають економічні міністерства, щоб проводити реформи,— у мене таке відчуття, що хлопці взяли квиток на «Титанік».

Від чергового:

—Що ви хлопцям давали, те вони і взяли.

Я ІНШОГО ТАКОГО КАБІНЕТУ НЕ ЗНАЮ...

Микола Азаров, Прем'єр-міністр України:

— Після засідання Верховної Ради я зайшов у кабінет Прем'єр-міністра і відчув тяжку гнітючу ауру. Я подзвонив священникові Павлові з Києво-Печерської лаври й попросив освятити кабінет. Він приїхав, освятив, і полегшало.

Від чергового:

—Із полегшенням вас, Миколо Яновичу!

ПЕРЕГОНИ

Юрій Полунєєв, народний депутат, БЮТ (про деяких членів фракції; до речі, він недавно перейшов у лави коаліції):

— Ці люди — справді прилипайли. Коли лідерка заходить до залу, вони, ламаючи ноги, кидаються їй назустріч — скоріше б до руки припасти.

Від чергового:

—Невже у тих перегонах вам не пощастило, і ви, нарешті, вирішили припасти до іншого місця?

БАЗАР

Олександр Лавринович, міністр юстиції (про депутатів-перебіжчиків):

— Не треба продавати депутатські мандати, і тоді не буде цієї проблеми. Якщо їх продали, люди заплатили за місце у Верховній Раді, вони вважають, що вони не зобов'язані своєму партійному лідерові...

Від чергового:

—На що є попит, тим і торгують.

ТІЛЬКИ ПАПУАСАМИ МИ НЕ БУЛИ

Дмитро Табачник, міністр освіти:

— Ми єдина папуаська країна, де двадцять вісім центральних органів влади мають вищі навчальні заклади:

Від чергового:

—Цікаво: а які в папуасів міністри?

КЛАСИКА

Володимир Шаповал, глава Центрвиборчкому, колишній суддя Конституційного суду (про рішення КС, яке узаконило «тушки» коаліції):

— Це класична ситуація, коли не собака крутить хвостом, а хвіст крутить собакою.

Від чергового:

—І ще та ж таки класика: де тут собаку зарито?

Чергував по рубриці Віталій СУДДЯ.

Андрій САЄНКО

Василь ФЛЬОРКО

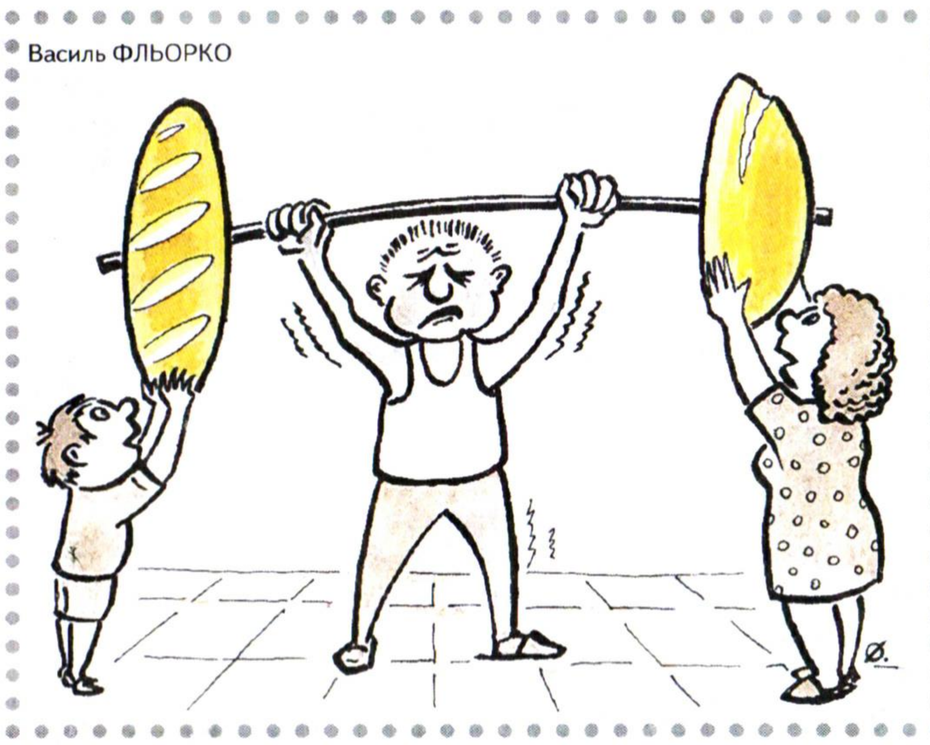

Олег ГУЦОЛ

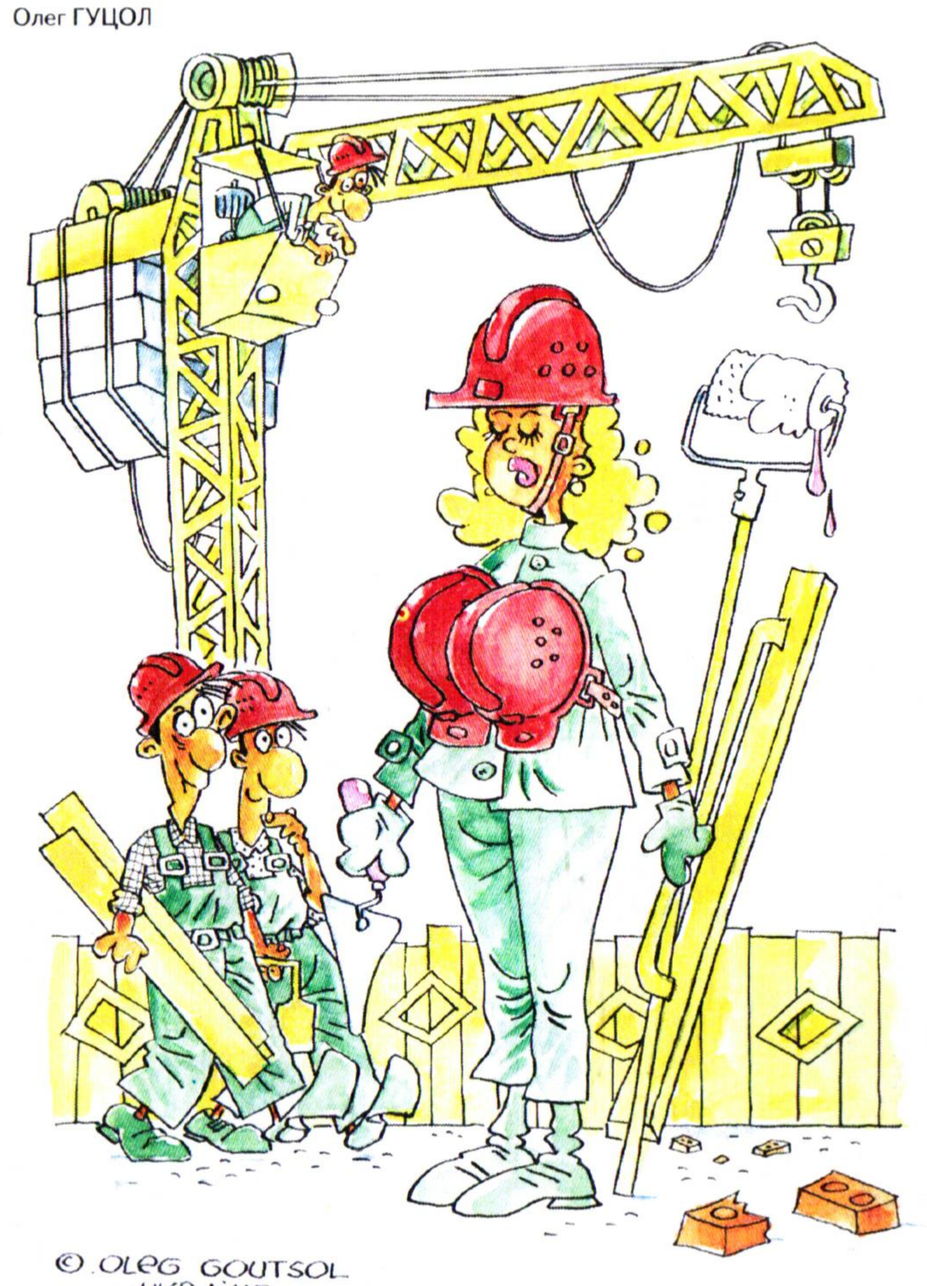

СТАТИСТИКА

За даними статистики, щороку спостерігається дивна закономірність: перед Великодним постом число віруючих різко зменшується, а перед Пасхою — так же різко зростає.

ДУЛЯ

Із приходом кризи багато українців стали тримати дулю не лише в кишені, а й на депозиті.

НАПИС У МАРШРУТЦІ

«Хто грюкне дверима — стане пільговиком».

СКОРОЧЕННЯ

Колектив так скоротили, що тепер, хто начальник, той і дурень.

ЗОЛОТО

Мовчання — це єдине золото, якого не люблять жінки.

ОПТИМІСТ

Оптиміст — це людина, яка на останні гроші купує гаманець.

ВІДПОВІВ

Глупої ночі дзвонить телефон:

— Алло! У вас під вікнами отара баранів не пробігала?

— Ти що, відстав?

СУЧАСНА РОЗМОВА

— Алло! Привіт, старий! Як справи?

— Добре!

— Ой, вибачте... Я, здається, помилився номером.

Надіслала Валентина БАКЛАН.
м. Київ.

Валерій ЧМИРЬОВ

— Раніше він був суддею із боксу...

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

МАЙЖЕ З НАТУРИ

НІЧОГО НЕ ЧУЛИ

Два міліціонери вночі йдуть вулицею. Раптом із темного підворіття чується крик: «Допоможіть! Гвалтують! Убивають!»

Молодший дивиться на старшого, а той махає рукою:

— Степане, не звертай на те уваги. Ми нічого не чули, бо схопимо його, а він завтра — депутат...

НАМАЛЮВАВ

Приїхав якось Пабло Пікассо в Лондон. І вже на вокзалі один злодюжка поцупив у нього з кишені дорогий годинник. Довелося звертатися до поліції. А там і кажуть:

— Ви ж художник: зможете злодія намалювати?

— Звичайно, — відповідає майстер.

До вечора лондонська поліція арештувала трьох бабусь, одного дідугана, два тролейбуси і чотири пральні машини.

У ЛІКАРНІ

— О, яка медсестричка прийшла мені укольчик робити! Яка молодесенька, симпатичненька...

— Хворий! Лягайте на живіт і стягуйте штани.

— Ну, звичайно, звичайно... А як тебе звати, красунечко?

— Оксана.

— А прізвище?

— Прізвище у мене дуже підходяще: Шампурова!!!

ВУЛКАН

П'яний чоловік пізно повертається додому:

— І де ми були цього разу? — саркастично питає дружина.

— Люба, хіба ти не чула? Вулкан вибухнув. Все, як у тумані. Літаки у всій Європі не літають. Я ледве дорогу додому знайшов... От і прийшов пізно...

— Який такий вулкан?..

— Ейяф'ятдоку... Ейяф'яткудо... Тьху ти... Та пив я, пив!

ЗАБУВСЯ

Чоловік із дружиною вечеряють. Раптом за стіною від сусідів чується:

— Козел! Баран! Гад!

Чоловік до жінки:

— Кохана! Увімкни, будь ласка, телевізор. Я й забувся, що сьогодні наші грають у футбол.

Зібрав Володимир СУГЕРЕЙ.

м. Київ.

Володимир СОЛОМАШЕНКО

— Алло! Це редакція? Повідомляємо: переговори із робітниками пройшли в дружній і спокійній обстановці...

Станіслав СТРИЖЕНЮК

МИ

Хай здригнуться і Земля, і Небо!
Голосую. Просто сміх і гріх.
Бюлетень кидаю проти себе,
А кричу усім, що проти всіх.

БРЕХНЯ

Він стільки брехень знає сам,
Пани й товариші,
Що брехні всі читає нам
Напам'ять, як вірші.

ОРДЕНИ

— Я до слави, мій сину, байдужий,—
Мовив тато, вернувшись з війни.
— Нагород не цурайся, мій друже,
Та гляди — хто дає ордени.

РЕКЛАМА

Пародія поету й епіграма,
Що не кажіть, а все ж таки реклама.
Та є такі віршарні благородія,
В яких одразу в віршах і пародія.

МУДРЕ Й МОЛОДЕ

В усі часи, у кожнім поколінні,
В душі ми маєм чути віщий глас.
Не ми вже оселились в Україні,
А Україна має жити в нас.
Тоді в душі не пасинка, а сина
Не щезнуть вічно мудре й молоде.
Бо то біда, коли вже Батьківщина
Повз тебе мимо манівцем пройде.

ЛАУРЕАТИ

У спільчанській нашій хаті —
Тьмуща-тьма лауреатів.
Ситуація така —
Ні Шевченка, ні Франка.

ПРАВДА

В юрбі самотня правда, як не дивно,
Корупція воює колективно.

ПРИТЧА

Щоб був ти вожак в поколінні
І не загубився в юрбі,
Здобутки лиши Україні,
Все інше залишиш собі.

СТІНИ

Не допоможуть вдома стіни
Через тарифи й через ціни.

м. Одеса.

Василь ТИТЕЧКО

Думки вголос

Мореплавець Кук був доброю людиною. Це підтвердили гавайські аборигени.

Якщо, побачивши Париж, можна вмерти, то що вже казати про наші Шестихатки!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Хіба це повінь?! От колись були повені...

Володимир АДАМОВИЧ

Іван САВЛЮК

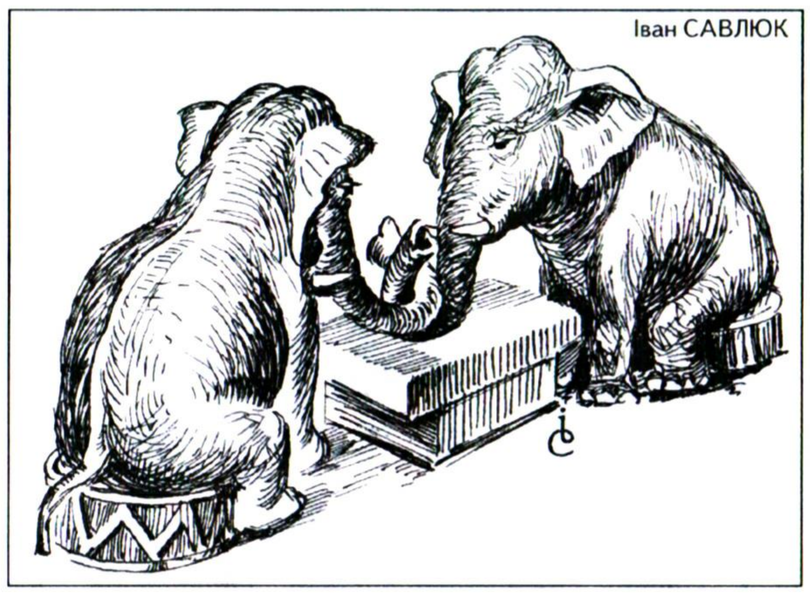

Вітаємо ювіляра!

Відомого українського письменника-гумориста, автора двадцяти книг гумору і сатири Павла ДОБРЯНСЬКОГО із другим 40-літтям!

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

ЗУСТРІЧ ІЗ ЮНІСТЮ

ГУМОРЕСКА

Чим далі Василь Іванович Маслина брів вулицями знайомого містечка, тим більше звертав у думках із сорокасемирічної життєвої дороги на стежини юності. Он там, над річкою, вони десятикласниками традиційно зустрічали схід сонця. А ось тут, в парку... Маслина згадав про неї... Він присів на лавочці під буйно кучерявим кленом і поринув у спогади.

Рівно тридцять років минуло з того часу... Під цим кленом він освідчився Лідці в коханні. Тут вони через якусь дрібницю посварилися... А може подзвонити? Незручно... Натраплю на Олексія, спливуть давно забуті ревнощі... Чи варто тривожити тихий сімейний ставок? А чому б і ні? Порозмовляємо, як старі знайомі...

Серце Маслини стріпнулось сполоханою пташкою, коли з телефонної трубки почув її голос:

— Слухаю.

— Ліда?

— Була колись... Тепер Лідією Михайлівною величають... Зрештою, це не основне... З ким маю честь розмовляти?

— Невже не впізнаєш? А я тебе впізнав одразу...

— Слухайте, громадянине, не говоріть зі мною ребусами. Чого вам треба?

Маслина зрозумів, що зараз покладуть трубку, і назвав себе.

— Невже це ти? — здивувалась Ліда.

— Уяви собі — я! — уже сміливіше вигукнув Маслина. — Їду од матері. Поїзд лише о шостій... І вирішив подзвонити.

— Добре, хоч згадав про мене... Якось воно так тоді в нас вийшло... минулого не повернеш... Що там казати. А тобі як живеться?

— Як усім: сім'я, робота, всілякі житейські турботи... Часто згадую про тебе! — сказав Маслина.

— Чому ж не написав жодного листа?.. Я так чекала.

— Та все якось не випадало...

— Так, так,— зітхнула Ліда.

— Що так, то так,— згодився Маслина.

У розмові наступила пауза. Потім Маслина вніс пропозицію:

— Лідо, а що, коли б ми з тобою зустрілись?

У трубці помовчало.

— Приходь, я буду в парку, біля павільйону.

— Гаразд! Чекай на мене за годину.

Ця година здалася Маслині вічністю. Він ходив по парку, палив цигарку за цигаркою, готував блискучі монологи і малював у своїй уяві, як вродлива жінка кидається йому в обійми і знеможено шепче:

— Я так на тебе чекала! Чому ти ні разу не приїхав?

Маслина від задоволення заплющує очі і враз жахається: «А раптом хтось із знайомих побачить, повідомить на роботу, дружині... Почнуть розбирати на зборах, викличуть на завком...» — Його піднесений настрій повзе на спад. — «Та й навіщо мені ця зустріч?.. Краще пішов би на озеро, покупався. Чого доброго, вона ще в кіно захоче... Запізнюсь на поїзд, тоді тиняйся до ранку на вокзалі! До неї ж не підеш — Олексій мене, як Отелло Дездемону, причавить!»

Маслина йде до павільйону... Сідає за столик, замовляє каву і стежить за алеєю...

Враз він побачив її. Повна літня жінка повільно ішла по алеї, оглядаючись на всі боки...

«Пізня осінь!» — зітхнув Маслина і одвернувся од вікна. Він інтуїтивно відчув, що вона його розглядає, але не подавав вигляду.

«Чого доброго, ще сміятимуться — бабусі побачення призначив!» — картав він себе.

Маслина підвівся з-за столу і повільно попрямував до виходу. Його погляд на мить схрестився з Лідиним, і вона одвернулась.

«Тим краще, що вона мене не впізнала»,— подумав Маслина і повернув з алеї в гущавину парку. З-за густого куща бузку він побачив, як до Ліди підійшла якась жінка, і вони, регочучи, попрямували алеєю.

— Уявляєш,— долетів до Маслини Лідин голос,— він мені подзвонив і призначив зустріч... Коли я його побачила, жахнулась! Це ж якесь опудало! Обличчя у зморшках, лисий... Усі ми, звичайно, старіємо, але щоб так полиняти — це жах! Я просто побоялась стати посміховиськом серед знайомих...

Далі Маслина вже нічого не чув. Він витер спітнілу лисину, тихенько вибрався з-за куща і побрів через парк до залізничного вокзалу.

м. Івано-Франківськ.

Веселі діалоги

НАСОЛИВ

— Ну й насолив я дружині!

— Як?

— Кинув пити, палити, своєчасно додому приходжу, усі гроші їй віддаю.

— І це ти називаєш — «насолив»?!

— Еге! Бачив би ти мою дружину-злюку: хоче мене полаяти — рота розкриє, а причепитися нема до чого...

НОРМАЛЬНІ МУЖИКИ

— Ну як тобі наш новий мер?

— Нормальний мужик — простий, свійський: не погидував узяти хабара дрібними купюрами, та ще й без конверта...

ДУЖЕ ПРОСТО

— Як вирішити проблему з нашими дорогами?

— Дуже просто. Якщо автоінспектор заробляє на дорозі, то кожен свою ділянку дороги-годувальниці і ремонтує...

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— А Микола після пластичної операції геть змінився. Тільки очі, що позичив колись у Сірка, ті самі.

У нас, на щастя, демо

От ви забубоніли: олігархи, олігархи... Вони, мовляв, сякі, вони, мовляв, такі... Прямо тобі чорти-дияволи з ріжками.

А тим часом олігархи приносять і велику користь.

От один наш олігарх найняв літак і полетів на Канари. Снідати. І поснідав там зі своїми дружками та подружками — їх у ньо-о-ого! Славний був сніданок. Дорогі, зрозуміло, вина. До речі, сам він вина майже не пив, лише пригубив. Пили його дружки та подружки, а їх у ньо-о-ого! Він лише розплатився. І що? Канари зразу ж вийшли із фінансової кризи.

От вам і сякий, і такий. А олігархи не тільки снідають, а також і обідають, і вечеряють. І після цього ніякі фінансові кризи ніяким Канарам не будуть загрожувати.

Тож треба про апетити їхні дбати, а не псувати їх (як вважають на Канарах). Не кричати: олігарх сякий-такий!.. Злодій, мовляв він. Краде, і таке інше. І вже накрав аж-аж!.. І ти крадь, крикун нещасний! Хто ж тобі не дає. У нас, на щастя, демократія. У всіх рівні права.

Правда, красти треба ще й уміючи. Не бублик якийсь там цупити з прилавка, бо за нього можуть не на один рік запроторити, а, наприклад, завод, пароплавство, залізницю. А далі — ти вже народний депутат від якоїсь партії. Вельми шанована особа.

Що? Хабарі давав? Купує стражів порядку та законності? І ти давай, як маєш що; і ти купуй. У нас демократія! Та й стражам порядку і законності теж треба добре жити. Вони що — не мають права на краще життя? Мають. У нас, на щастя, демократія. Хто хоче продаватися, — той і продається. А кого не купують, той і не продається. Закон вільного ринку. Ти мене продаєш, я — тебе; я тебе купую, ти — мене... Демократія!..

Влада меншості над більшістю?.. Ну й що? Владу захоплює? І ти захоплюй. У нас же оте саме ... як його ... Ага, згадав — демократія. Кожен може бути ким завгодно. Хоч бомжем, хоч олігархом. Не хочеш бути багатим, будь бідним; не хочеш красти, будь чесним — хто тобі заважає? У нас демо... От я знаю одного. Борець за чесність та порядність. Снідає на своїй кухонці на Куренівці. Вівсянка на воді, одне рідке яйце... Можна таким сніданком Канари, не кажучи вже про нашу країну, із фінансової кризи вивести?.. Ні, з такими країну із кризи не виведеш.

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

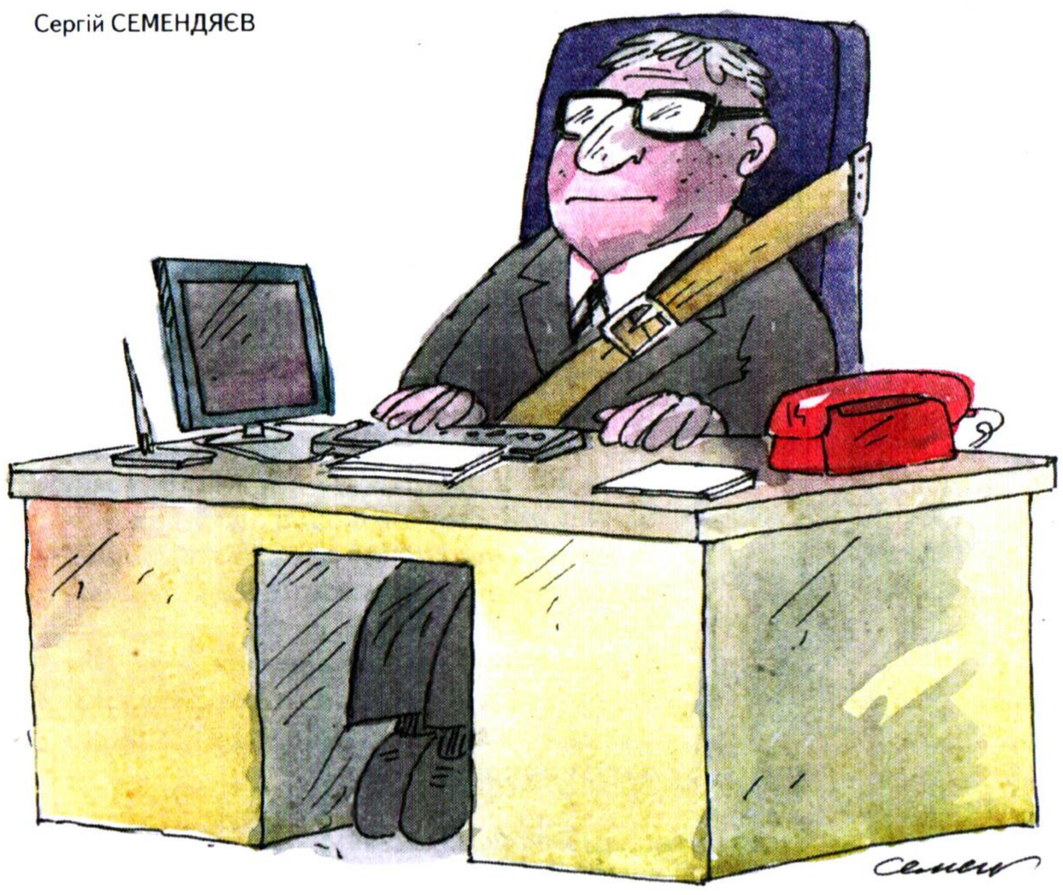

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Володимир СОЛОМАШЕНКО

ОПИСКИ САМОПИСКИ

КЕЛИХ ДАМПАНСЬКОГО.

ДІЙНІ ФАКТИ.

СІРОНІЗМИ.

СУМОРЕСКА.

ЗЕЛЕНИЙ ДУРИЗМ.

СУПСИДІЯ.

Анатолій ОБРИНЬБА.

с. Тури на Полтавщині.

КРАЇНА

От я знав ще одного такого. Чесним, зараза, був, принциповим. Таким уже порядним, що далі й нікуди. Як я розумію, не повезло йому, не поталанило. Тому й чесний. Його й посадили. І правильно зробили. Бо заважав іншим за демократії жити так, як вони хотіли. Порушував їхні, так би мовити, суверенні права, їхнє право вибору. От його за це й ізолювали від суспільства. І правильно. Тобі ніхто не

заважає бути чесним? Ні. Чому ж ти заважаєш іншим жити так, як вони хочуть? Це як кожен вимагатиме, аби всі поставали чесними... Та це ж ... диктат! Меншості над більшістю. Тоталітаризм проклятий! А ми за що боролися? Правильно, за демо... Так і будь отим самим ... демо. А якщо вже тобі приспічило не на Канарах, а вдома, на своїй кухонці на Куренівці снідати, так і снідай. Вівсянку свою, зварену на святій водиці, заїдай рідким яйцем. І не заважай іншим літати власним — чи найманим — літаком на Канари снідати. Дивись, їхній олігарх прилетить до нас обідати — і ми з кризи вийдемо. А яка і кому вигода від твоєї вівсянки, звареної на святій водичці, від яйця твого некрутого?..

Не хочеш сам жити, як олігарх,— воля твоя, але не заважай іншим так жити — у нас же оте саме ... демо ... демо ... демо ... Та підкажіть-но, як його в трясця? Ну коли кожен може робити все, що захоче...

А може взагалі нічого не робити...

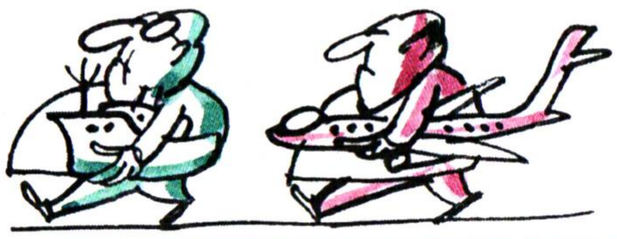

Валентин ЧЕМЕРИС.

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

ВИБАЧЕННЯ — підглядання.

ГОРЛИЦЯ — лікарка ЛОР.

ГУРКІТ — кіт-гурман.

ЗДОРОВ'ЯК — здоровенний гірський бик.

МІКРОБ — мінімальна зарплата робітника.

М. ЦИБЕНКО.

ЗБОЧЕННЯ — об'їзд.

ЧЕРЕВИК — пуп.

СІКАЧ — любитель соку.

ВИНОКУРИ — алкогольні і тютюнові вироби.

ГАМАК — любитель поїсти.

Флоріан БОДНАР.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

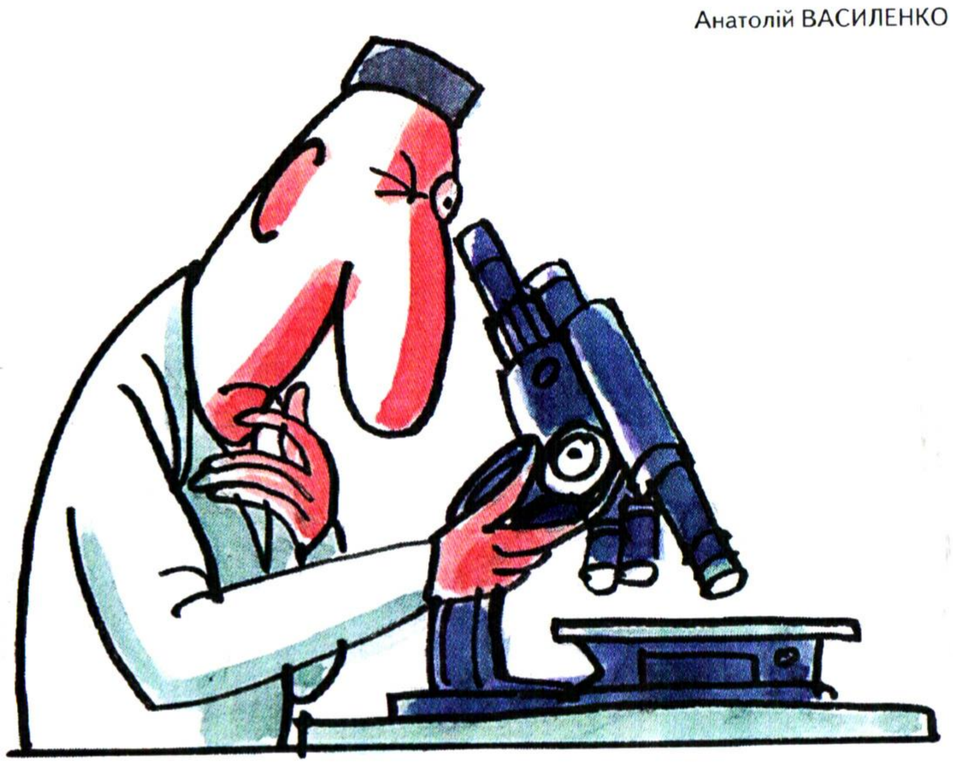

— Бактерії зникли! А перед цим на своїх виборах вони проголосували «проти всіх»!

Малюнки Володимира АДАМОВИЧА

Народні усмішки

ГАРНО ГУЛЯВ

— Миколо, ти ж казав, що сьогодні пити не будеш, а вже п'яний.

— То я ще з учорашнього дня.

ПРАВДА

— Бабусю, це у вас кролик?

— Так.

— А навіщо ви його забили, він же ще малий?

— Та він цілу ніч гавкав і не давав дідові спати.

Є ВИБІР

Дзвонить мати до сина-солдата:

— Що ти натворив, синку?

— А що?

— До мене приїхала дівчина і каже, що вона твоя дружина. А через п'ять днів приїхала друга і каже те ж саме. То що мені з ними робити?

— Залишай ту, яка тобі більше подобається, а іншу відправляй назад.

Почув і записав Іван МАРТИШКО. м. Мостиська на Львівщині.

ПОДОРОЖЧАЛА

— І скільки коштує ця кішка?

— Чотириста гривень!

— Боже, учора ви за неї просили лише двісті!

— Сьогодні вона з'їла папугу.

Почув і записав Володимир ТИДРИК. смт Олександрівка Вознесенського району на Миколаївщині.

ТЕАТР

— Максиме, кажуть, ти недавно одружився? І як життя молоде?

— Як у театрі. Сцена за сценою, сцена за сценою...

ДНІ НАРОДЖЕННЯ

— Як ви у сім'ї відзначаєте дні народження?

— Дуже просто: день народження дружини — в ресторані, а мій — червоним олівцем у календарі.

НЕ ТРЕБА

Чоловік автівкою поспішає на важливу зустріч. Приїхав, а машину припаркувати немає де. Він туди, він сюди. Бачить, що може запізнитися, здіймає до неба очі і просить:

— Господи, допоможи знайти місце для паркування! Я тоді кину пити, палити, щодня до церкви ходитиму...

Раптом дивовижним чином з'являється вільне місце. Чоловік знову зводить очі до неба:

— Все, все! Не треба! Знайшов!..

ЗНАЙОМСЯ

Чоловік несподівано повертається із відрядження, заходить на кухню, а там сидить на стільці здоровило.

— А це хто?!

— Ти мені на Восьме березня подарував кухонний комбайн?

— Ну подарував...

— Так ось знайомся — це наш комбайнер!..

НАШІ — ПЕРШІ

Водій однієї із наших маршруток, який випадково заїхав на трасу «Формули-1», виграв перегони. При цьому він ще встиг по дорозі підібрати двох пасажирів.

Почув і записав Остап МИХАЙЛОВИЧ. м. Київ.

Вінегрет із перцем

Валерій КОНОНЕНКО

Володимир СОЛОНЬКО

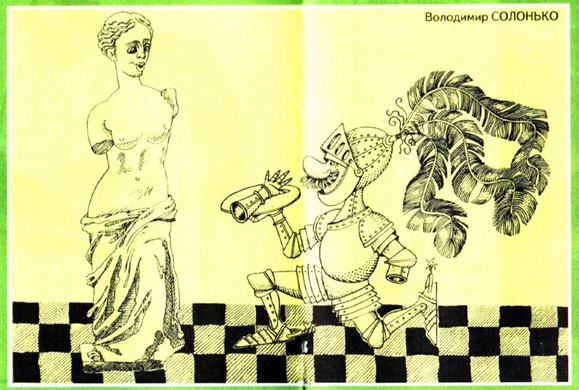

Володимир СОЛОМАШЕНКО

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— А на приправу — політик!

Георгій МАЙОРЕНКО

Іван САВЛЮК

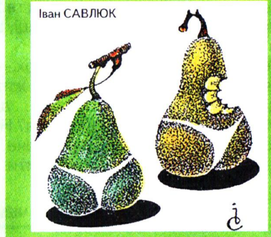

Василь ФЛЬОРКО

Броніслав ЖУКОВСЬКИЙ

— А тепер це все моє!

Микола КАПУСТА

СУЧАСНІ ЕКЗАМЕНИ

— А після перекуру, Вованчику, я відповім на твій екзаменаційний білет...

Анатолій ГАЙНО

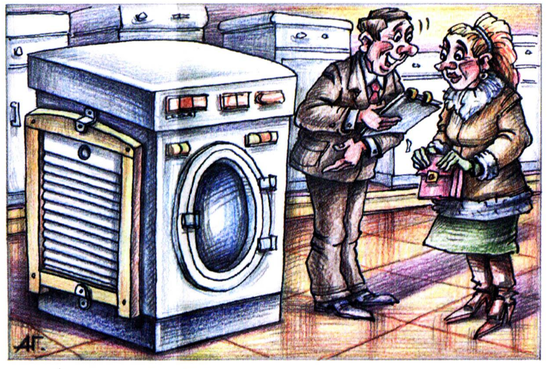

— Пропоную універсальну пральну машину!..

Броніслав ЖУКОВСЬКИЙ

— Оксано! Схаменися! Криза жити не дає, а тобі золоті черевички подавай!

Валерій ЧМИРЬОВ

Пенсіонер Віктор Тихонович Теребейчик вранці-ранесенько стояв у супермаркеті перед вітриною м'ясного відділу і то знімав окуляри, щоб протерти шматочком замші, то знову одягав. Три продавщиці біля ковбасорізки весело щебетали, розповідаючи одна одній, як провели вихідні дні:

— Була на весіллі у Тоськи... Дівчата, пропала подруга. Жених живе під Києвом. У свекрухи вісімдесят соток городу, дві корови і п'ятеро поросят...

— А вона бідкалася про свою фігуру. Два місяці на дієті сиділа, щоб скинути п'ять-шість кілограмів. Через місяць стане, як держак від сапачки.

— А мій Артур хотів Венеру намалювати. Попросив у суботу попозувати.

— Ну й намалював?

— Та яке там малювання, коли я гола?!

Теребейчик кахикнув і дві старші підштовхнули молодшу продавщицю:

— Піди, он дід перед вітриною уже хвилин десять стовбичить... Мабуть, пенсію одержав, про м'ясо згадав.

— Ви щось хотіли?— підійшла та до прилавка.

— Півкіло свинячого фаршу,— попросив Віктор Тихонович.

Продавщиця шльопнула у пакет приблизно п'ятсот грамів, зважила і протягнула покупцеві:

— Будь ласка, приходьте ще...

Теребейчик підозріло подивився на продукт і понюхав його...

— Він свіжий?

— Свіжий, свіжий. Годину тому привезли...

— А він... точно... свинячий?

— Ну ви ж грамотний? Написано ж он: «Свинячий фарш. Двадцять вісім гривень за кілограм». Ще й порося на ціннику намальовано.

— Намалювати можна й динозавра...

— Ви сумніваєтеся, що свинячий?

— Та... Як вам сказати? Дивлюся, он гуляш... Теж свинячий — сорок чотири гривні за кіло; ребро по сорок; шашлик по п'ятдесят три; окіст — п'ятдесят п'ять... Навіть грудинка, на якій саме сало, дорожче за фарш коштує...

Біля Теребейчика стали зупинятися інші покупці:

— Що, отруїли, діду?— запитували його.— Перекручують туди хтозна-що... На суд на них подавайте!

— У мене кішка таку гидоту не їсть!

— А ми щурів таким фаршем труїмо...

— То що ж мені робити?— розгубився Теребейчик.

— Завідуючого викликайте!— радили йому покупці.

— Що сталося?— наче з-під землі з'явився завідуючий м'ясним відділом.

— Із чого ви робите цей фарш?!— гнівно вигукнув Теребейчик, який уже розхоробрився в оточенні покупців.

— Із свинини...— якомога лагідніше постарався усміхнутися завідуючий.

— З якої свинини? Подивіться на гуляш. Ціна яка? — сорок чотири гривні! Окіст майже удвічі дорожчий. Дешевші он тільки свинячі ратиці...

— Ну, знаєте...— розвів руками завідуючий.

— Не знаємо, але хочемо знати! Давайте сюди директора!— аж тупнув ногою Віктор Тихонович.

— Директора сьогодні немає... Приходьте завтра...

— Ага! Думаєте, я після вашого фаршу до завтра не доживу?!— Гнівно вигукнув Теребейчик і жбурнув пакет із фаршем на прилавок.— Їжте його самі!

— Правильно!— схвально загукали покупці.— Нехай їдять самі! Напхають туди якогось ГМО, а ви мучтеся.

Віктор Тихонович потюпав до виходу, а за ним і його «однодумці».

...Коли через кілька днів він зайшов до супермаркету то випадково зупинився біля вітрини м'ясного відділу, і знову кілька разів знімав окуляри, щоб протерти їх замшевим шматочком, і знову одягав.

— Що бажаєте?— підійшла до нього молодюсінька продавщиця, але не з тих трьох. У тих, мабуть, була інша зміна.

— Та хотів дізнатися... Гм... Тут фарш кілька днів тому коштував удвічі дешевше. А тепер така ціна!.. Дорожче вирізки... Мабуть, технологія змінилася?

— Я лише виробничу практику від ПТУ проходжу,— чесно призналася дівчина.— Технологія нібито не змінилася. А ціна... Чула, що тут недавно якийсь бунт був. То підвищили... на прохання покупців.

Михайло ПРУДНИК.

ГУМОРЕСКА

Анатолій ГАЙНО

— Поспішайте, хлопці, а то без нас відпливуть!..

Нещодавно до редакції «Перця» завітав наш постійний автор з м. Харкова, художник-карикатурист Євген РОМАНЕНКО. «Ось нові карикатури привіз», — поклав на стіл свої малюнки. Частину з них ви і бачите сьогодні на нашому вернісажі.

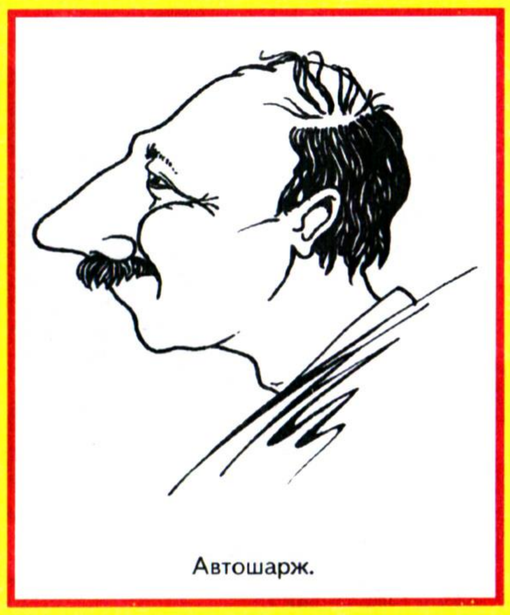

Автошарж.

— Я маю план виходу країни із кризи!

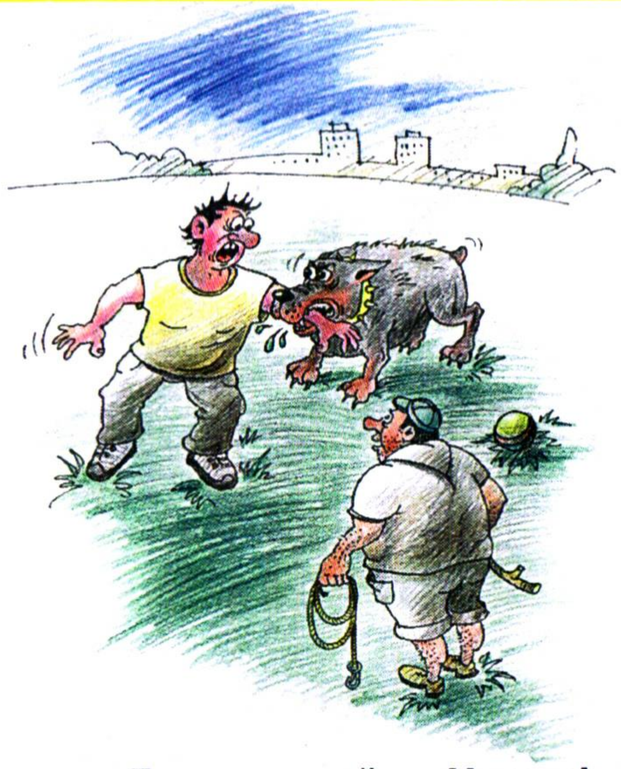

— Та не хвилюйся, Миколо! Бакс щеплений проти сказу!

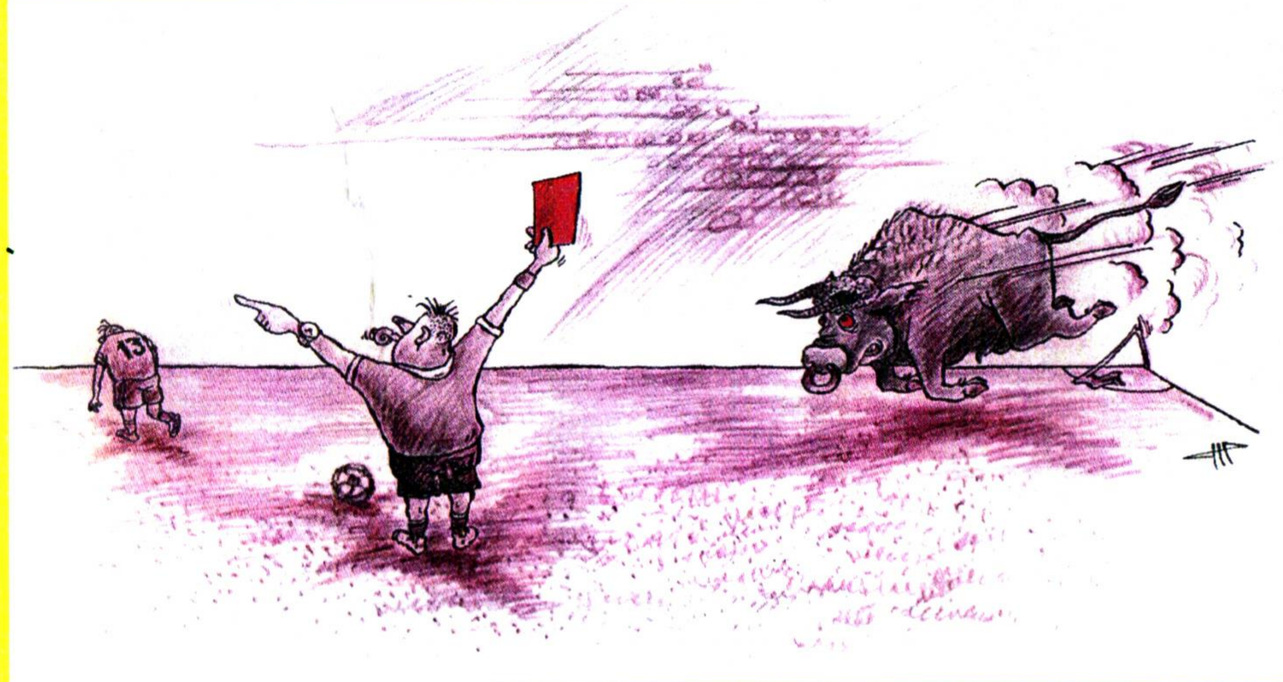

Літературні пародії

БОРЦЕВІ З ОЛІГАРХАМИ

«А що ти можеш, окрім скарг?!» —
Спитав у мене олігарх.
Я крила вірша розпростер.
Він глянув, плюнув і помер.

Володимир ЧУЙКО.

Подобається отака
Дієвість творчості Чуйка,
Очищувальна сила в ній закладена.
Та просьба: перш ніж крила розпростерти,
Не дати олігархові померти,
Допоки не поверне все накрадене...

НЕМАЄ ЧИМ ХВАЛИТИСЬ...

З лопатою важкою у кар'єрі
Я починав письменницьку кар'єру.
Та у моїй душі не гнувся раб...

Іван ПЕРЕПЕЛЯК.

Ніхто із нас, на жаль, не застрахований
Від ляпів, збоїв, образів-незграб.
Раб, у душі поетовій захований,
Хай непрогненний, та все рівно раб.
Душевним станом отаким, одначе,
Не варто нахвалятися, козаче...

ЦВІРКУНЧИК, ВІН ЖЕ КОНИК-СТРИБУНЕЦЬ...

Цвіркунчик у траві
Все літо просюрчав,
А потім... у норі
Голодний зимував.

Юрій ШИП.

Науку Цвіркунець на карб не брав,
За те йому й покара отака.
Забувся як у класика стрибав
На лютому морозі гопака...

Сергій КОВАЛЬ.

м. Чернівці.

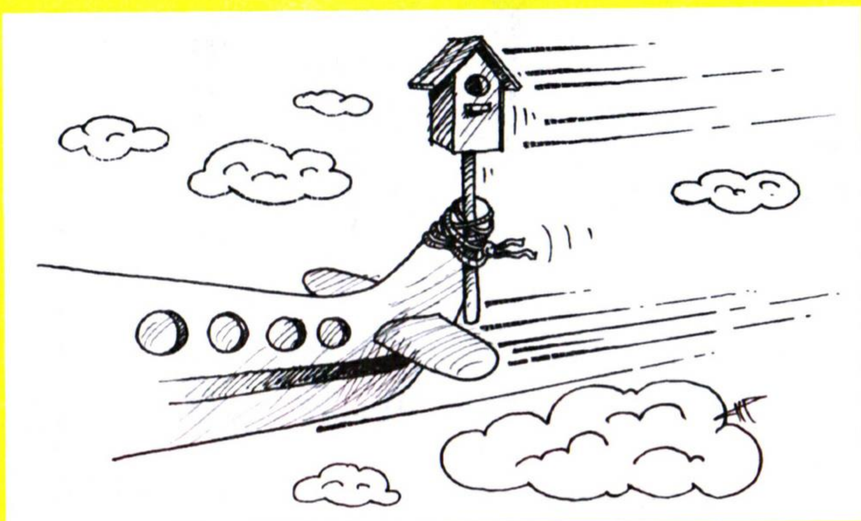

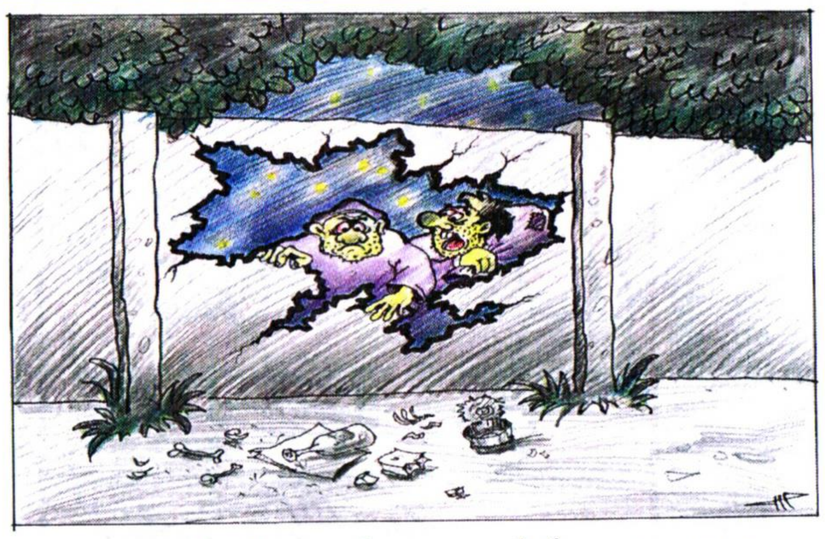

— Ходімо звідси, тут і без нас уже давно все розікрали!

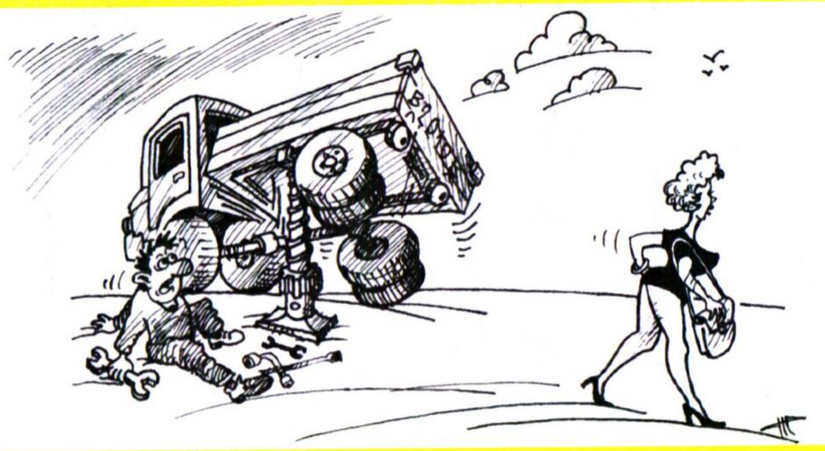

Анатолій ВАСИЛЕНКО

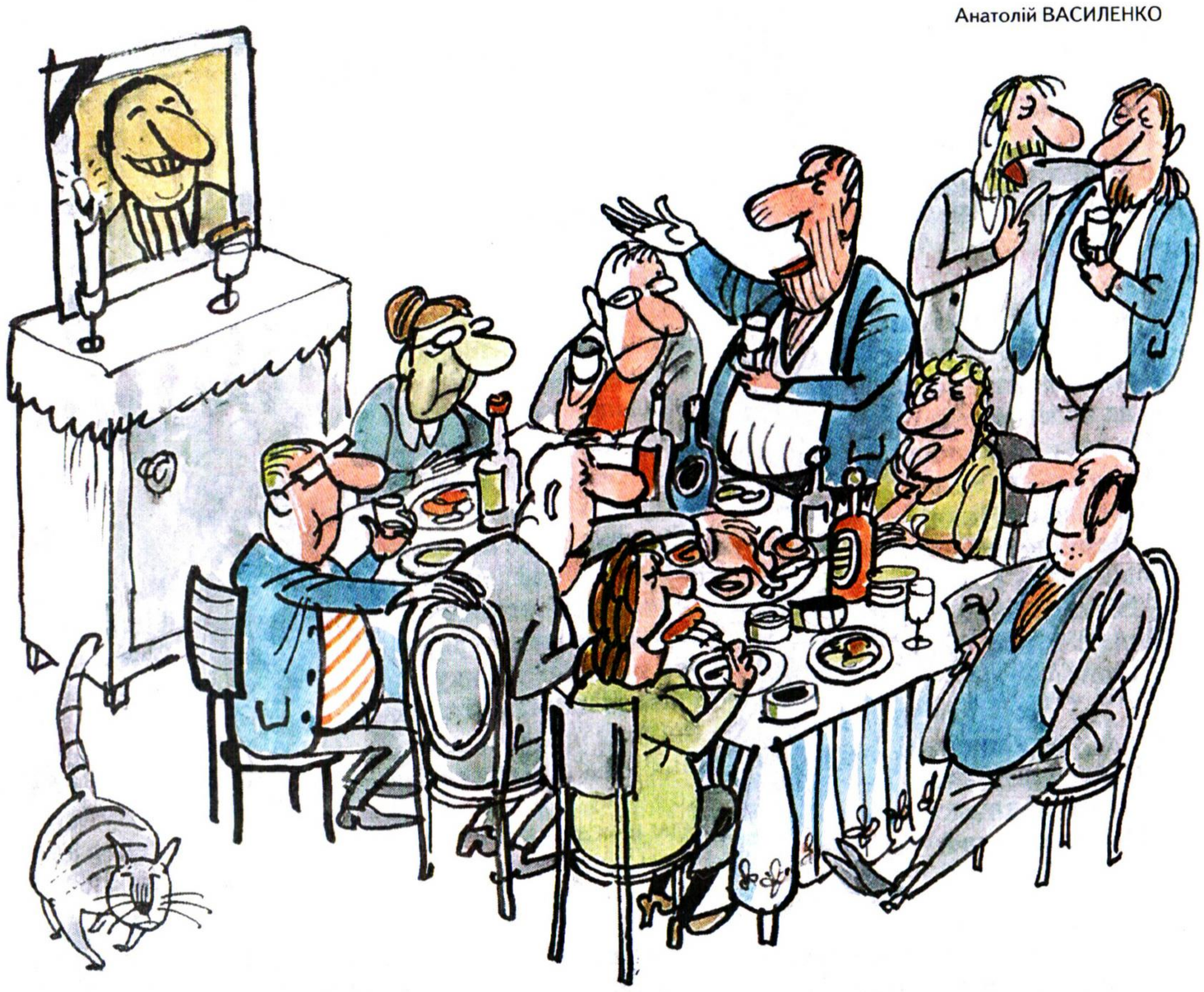

— Чого ж ти так рано відійшов від нас, Степане? Треба було борги повернути, а потім вже і помирати!

Страшне перо не в гусака...

«Якщо мій чоловік дізнається, що я завела собі нового коханця, то він уб'є мене на місці, як це вже відбувалось раніше багато разів».

(Із листа).

Надіслав Микола ДЕМ'ЯНЕНКО.
м. Бердянськ Запорізької області.

«Перемога — за синіми трусами!».

(Із репортажу про бокс).

«Нецензурно ображався на якість горілки і інші соціальні стандарти».

(Зі свідчення).

«Яскравими фарбами автор змальовує сіре сьогодення».

«Тому за горбом і живуть краще, що у них корупціонери чесніші і порядніші, ніж у нас».

«Наш поїзд пішов, а користь хіба що лише Анні Карениній».

(З учнівських творів).

«І по лікарні багато анекдотів ходять, бо ходячі приходять до лежачих».

(Із листа до редакції).

Надіслав Флоріан БОДНАР.
м. Чернівці.

ПЕРЧЕНЯ

Сторінка для дітей

ЩЕ НЕ ЗІБРАЛАСЯ

Мати до п'ятирічної Оксанки:
— Ти вже зібралася до дитячого садочка?
— Ще ні, лишилося пофарбувати губи і нарум'янити щоки.

Іван МАРТИШКО.

«Перець» давно дружить із Тамарою КОЛОМІЄЦЬ. Її чудові вірші багато дітей знають напам'ять. У квітні відома поетеса святкує своє 75-ліття! Здоров'я і натхнення Вам, Тамаро Опанасівно! Нехай щирий дзвінкий дитячий сміх радує Вас ще багато-багато років.

ВЕСНЯНКА

Ішла весна-красна
У синій хустинці.
Несла весна-красна
У скриньці
Гостинці.

Ягнятам — травицю,
Гусятам — водицю,
Каченятам — ряску,
А малятам — ласку.

КАРАМЕЛЬ

В зоопарку шум і гам,
Новина сьогодні там —
Привезли карамель
Із далеких земель.
Що воно за дивина?
Оцього ніхто не зна.
Каже мавпа Чика:
— Це тварина дика. —
Каже качка Каха:
— Ні, це свійська птаха! —
Мека п'ятеро овець:
— Карам-мель —
це баранець! —
Налякалась мишка:
— Що, коли це кішка? —
Бородою цап трясе:
— Це дурниця та й усе! —

Тут ведмідь почав бурчать:
— Карамелі щоб не знать!
Зовсім це не дивина,
Не заморська дичина,
А цукерки!

ПІСЕНЬКА ПРО ГНОМА

Пісенька про гнома
Кожному відома.
Жив собі на світі гном.
Дивував усіх кругом
Дивними дивами —
Добрими ділами.
Заглядав у всі двори
І, на радість дітвори,
Яблукам рум'янці
Малював уранці.
А проходив сквером —
То ставав шофером.
Дітлахам возив пісок,
Поливав, щоб не просох,
Щоб фортеці і мости
Із піску могли рости...
Біг струмочок у ярку,
Вів мелодію дзвінку,
Гном придумав їй слова —
Вийшла пісенька нова.
Пісенька про гнома
Кожному відома:
Всім на світі хлопчакам
І усім дівчаткам.

Як сподобається вам,
То почнем спочатку:
Жив собі на світі гном...

КАЛАЧІ

Пеклися в печі
Три калачі.
Четвертий калач
На припічку в плач:
— Брати мої, калачі,
Дайте місце у печі!
— Хоч плач, брате,
хоч не плач,
А не справжній ти калач:
Дощової години
Замішаний із глини.
Тож до печі не пнися —
На сонечку печися!

ВІДЕРЦЕ

Відерце, відерце,
Посріблене денце,
Скажи, де бувало,
Кого напувало?
— Напувало городину,
Напувало смородину,
І вербу пелехату,
І козу бородату.
І тепер не гуляю —
Горобців напуваю.

Вовк і два барани

Зголоднів якось вовк. Так зголоднів, що живіт до спини підтягнуло. Коли бачить — на долині два барани травичку скубуть. І такі жирні, що у вовка аж слина потекла.

Підбіг він до них:

— Здорові були! Смачного вам!

— Дякуємо тобі, вовче! — відповіли барани. — І ти будь здоровим! Як поживаєш?

— Та як там я поживаю... Голодний я! Тому доведеться вас з'їсти.

— Твоя воля,— відповів баран, який був старшим. — Але давай зробимо так: спершу розсуди нас... Бачиш лужок? Нам потрібен землемір, котрий розділив би його порівну. Бо як тільки ми сюди приходимо, відразу сперечаємося. Один каже, що смачніша трава з цього краю, а другий — з того. От якби ти розділив лужок навпіл, тоді б і не було у нас суперечок.

— А як же я це зможу зробити? — замислився вовк.

— Дуже просто,— мовив баран. — Я піду на один край лугу, а мій приятель — на другий. Ми станемо один навпроти одного. Ти подаси нам знак і ми щодуху побіжимо до тебе. Де зустрінемося там і середина.

— Ловко ви придумали,— похвалив вовк баранів.

Побрели барани. Один — наліво, другий — направо. А на краях лугу зупинилися.

Вовк дав їм знак. Побігли барани. Прямісінько на вовка. Той і отямитися не встиг, як налетіли вони на нього. Сіроманець тільки лапами мелькнув.

Довгенько він пролежав на лужку, а коли прийшов до тями, і слід баранів прохолов.

Обхопив вовк голову лапами і застогнав:

— Бідний я бідний!.. Ні дід мій, ні батько мій ніколи землемірами не були і жили собі, горя не знали... І чому я взявся не за своє діло...

Поохав, постогнав отак вовк та й побрів голодний додому.

Переповів М. СЛОБОЖАНСЬКИЙ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Дерунки

ГОСТІ

Гостей можна поділити на два типи: одні намагаються піти додому пораніше, а другі — затриматися подовше. Як правило, представники обох типів перебувають між собою в шлюбі.

СПОРТ І НАУКА

Гарному боксерові дисертацію захистити легко. А от написати — важко.

ПРОЖИТКОВИЙ МІНІМУМ

Прожитковий мінімум — це науково обгрунтований розрахунок того, що треба народові, аби добре жилося владі.

НЕ ПОСПІШАЙ

— Квартира сто двадцять дев'ять? Доставка ялинок!

Здивований господар відчиняє двері:

— Та ви що?! Яка ялинка? Квітень місяць!..

Працівник сервісної служби — напарникові:

— Казав же я тобі — не спіши, до Нового року ще вісім місяців.

БІЙ КОРУПЦІЇ

Державні службовці проти корупції — це все одно, що бджоли проти меду.

МИТНИЦЯ

На українсько-російській митниці:

— Це що, сало?

— Сало...

— Вивозити заборонено!

— Дозвольте, пане офіцере! У мого російського приятеля улюблена свиня в аварію потрапила. Ветлікар сказав, допоможе тільки термінова пересадка сала — третя група. А таке сало — якраз у моєї свині.

ПРОБЛЕМА

Сидять уночі козаки біля багаття, варять кашу. Раптом у темряві почулися якісь голоси.

— Каші й так малувато, а тут іще когось нечиста сила несе,— скривився один козак.

— Від ворога відіб'ємося,— махнув рукою другий. — А от якщо свої!..

Зібрав Остап ПРУДНИК, студент Інституту журналістики КНУ ім. Т. Шевченка.

ЗРОЗУМІВ

Дременув Петро в суботу
в доміно пограти.
Привезли його під ранок,
як снопа, до хати.
Поки спав, то злість дружина
акумулювала,
а прокинувся — мов греблю,
жіночку прорвало:
— Ну, нікчемо, признавайся,
де ти пив учора?
Негідь, потолоч, непотріб,
покидьок, потвора!
Глянь на себе, чуперадло,
дрантя пелехате,
бовдуре, штурпаче, блазню
і дегенерате!
Ох і вилупок, одмінок,
покруч, потороча,
телепень, песиголовець
і батіг із клоччя!
Ти катюга, посіпака,
збоченець, п'яниця!
Зрозуміло? — узялася
в боки молодиця.
— Зрозуміло. Ти сьогодні
показала знову,
що у світі найбагатша
наша рідна мова

Микола ПАСІЧНИК.

м. Липовець Вінницької області.

1 КВІТНЯ!

Іван САВЛЮК

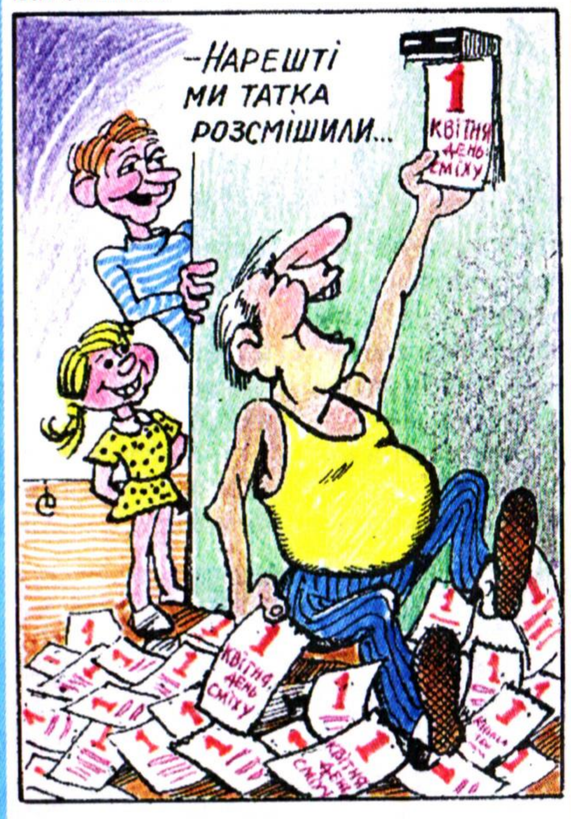

Микола КАПУСТА

Володимир СОЛОМАШЕНКО

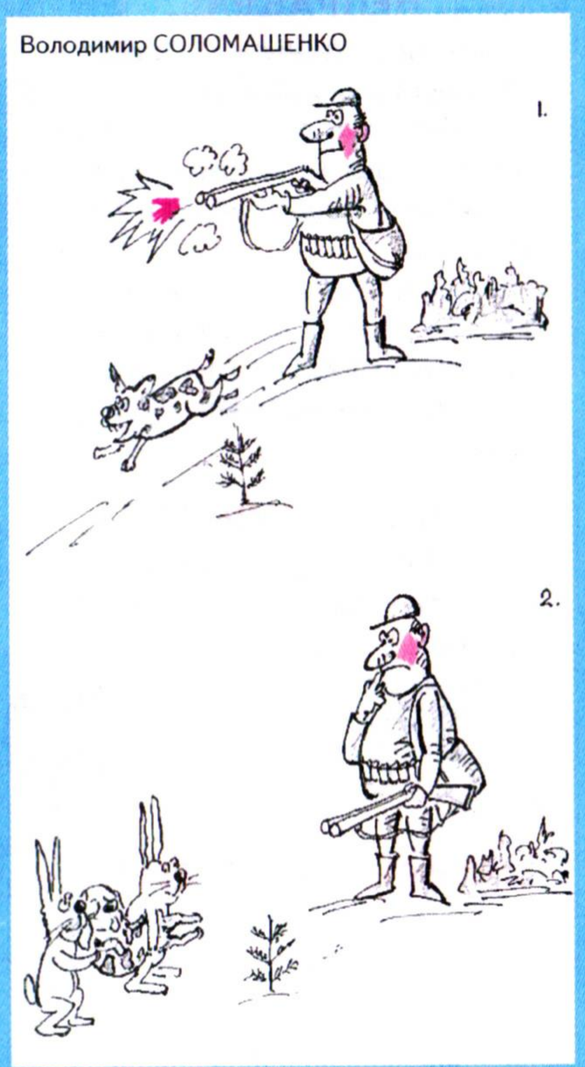

Володимир СОЛОМАШЕНКО

Василь ФЛЬОРКО

Валерій ЧМИРЬОВ

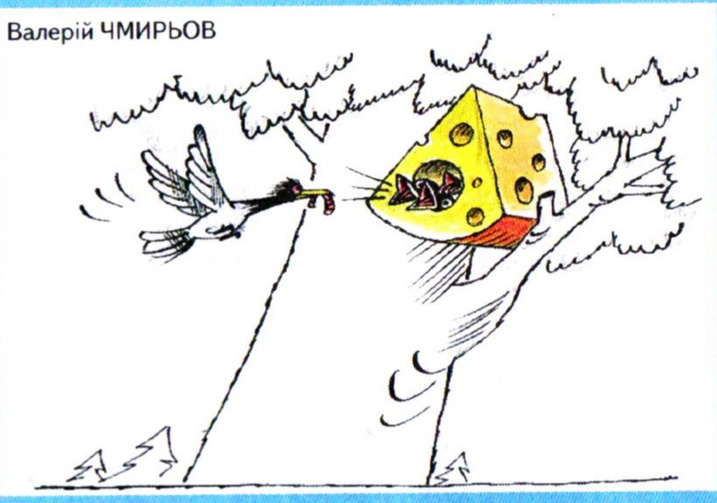

Микола КАПУСТА

ІРОНІЗМИ

● *Аби вивести нашу країну з демографічної кризи, треба щоб кожна жінка стала і свекрухою, і тещею.*

● *Вітчизняні винахідники вдосконалили японський робот — тепер він може навіть брати хабарі.*

● *Здається, єдине, чого в Україні не можна виміняти, купити або вкрасти — це почуття гумору.*

● *У списку зброї масового ураження після атомної бомби іде самогонний апарат.*

Ігор ГУСАЧЕНКО.

м. Київ.

ЗАДАЧА

Новоприбулий клієнт цікавиться:

— Сер, скільки коштує тиждень проживання у вашому готелі?

— Хвилинку, зараз прикину.

— Ну невже ви цього не знаєте?

— Та, бачите, ще ніхто не прожив тут цілого тижня.

НЕПРАВДА!..

При подружньому скандалі Сімсон кидає дружині:

— Тепер я остаточно переконався, що ти й заміж за мене не вийшла тільки заради моїх грошей!

— Це неправда!— гаряче заперечує та.— Я вийшла за тебе не тому, що в тебе були гроші, а тому, що в мене не було ані цента!

ПОРОЗУМІННЯ

— Містере Джанкінсе, результати показують, що ви здорові.

— Дякую, лікарю Саймоне!

— Та я не лікар Саймон!

— Ет, і я не містер Джанкінс...

ФІНАНСОВИЙ ГЕНІЙ

— Банкір Морган дуже здібна людина! Починав же із нуля!

— І що має тепер?

— П'ятдесят мільйонів боргів!

ЗАПОРУКА УСПІХУ

Арабський моряк питає свого англійського колегу, чому це британський флот перемагає так часто.

— Бо ми перед кожним боєм молимося,— каже англієць.

— Так і ми ж молимося!

— Ми молимося англійською.

ТАКИ Ж ПОТРІБНИЙ

Мічем іде до виходу з літака: ладнається зробити свій перший стрибок.

— Ти що, здурів!— зупиняє його інструктор.— Без парашута стрибати зібрався?!

— А він обов'язковий?

— Та ж бачиш, який он дощ за вікном!

РОЗДУМ

— Життя — це ніби як чашка чаю,— констатує Дерик, сидячи у барі за гальбою пива.

— Чому?— питається бармен.

— Та звідки мені знати! Я ж не філософ!

1.

— Іде моя дружина.

2.

Георгі ДРУМЕВ

ПІДЗЕМНИЙ ГАРАЖ

Мій колега, що пішов із інституту на пенсію раніш од мене, похвалився, що знайшов роботу. І гарно оплачувана — майже ще одна пенсія, — і на зручному місці — в багатоповерхівці, де він живе.

— Чи ти, бува, не виграв конкурсу на прибиральника сходових кліток?— щиро позаздрив я йому.

— Е, я іще не впав так низько,— мало не образився він.— Відповідаю за підземний гараж!..

Гараж на п'ятдесят автівок спершу був колективною власністю, але після Великої переміни, перейнявшись якнайшвидшим розвитком капіталістичних відносин у економіці, група колишніх борців проти капіталізму і фашизму спритно приватизувала його. За ціну пари кросівок, як жартували мешканці будинку. Але нових! — у свою чергу жартували борці. Шурхнули один гаражний бокс общинній архітекторці, й та уладнала оборудку. І поки черговий уряд воловодився з реформами та приватизацією, капіталізм у тій багатоповерхівці переміг цілком і безповоротно. І нічого не змінилося, тільки ті пожильці, які не встигли на власників перетворитися — отакі бевзі! — тепер за користування гаражем платили. Зеленими... Спочатку кинулися були протестувати. Писали в усі усюди, але коли після кожної скарги їм стали збільшувати плату за місце в гаражі, врешті утихомирилися. А нашій людині, як винагороду за терпимість, запропонували місце наглядача за гаражем.

— Робота — не бий лежачого, власне кажучи,— і далі хвалився він мені,— якийсь там раз мітлою махнеш, пильнуєш освітлення, а іще — щоб гаражні ворота не лишалися незамкненими. Бо злодії тільки того й чекають. За правилами кожен повинен після себе ворота замикати, але не кожен на це зважає. І тепер то для мене найбільша проблема — стирчати там цілими днями і перевіряти після кожного — замкнув він, чи ні!..

— Господи! І оце каже людина, яка двадцять років очолювала кафедру автоматики! Чи ж мені тебе вчити, що робити! Золоту ж голову маєш! Поворуши мізками, пошукай інженерного підходу до проблеми...

Через якийсь час випало мені йти мимо того горезвісного гаража. Дивлюся, наша людина миє якусь беемвемку.

— Це,— пояснив,— не входить у мої обов'язки, але подумав собі: руки мені не одваляться, якщо якусь копійку ще й приробляю на додачу до всього. А щодо гаражних воріт, то йди подивися, що я придумав!

Знадвору на воротах був приклеєний аркушик паперу із написом: «Ворота замикати! Від цього обов'язку звільняються тільки особи, розшукувані Інтерполом, оскільки вони рятуються, а також співробітники колишньої політичної поліції — IV управління Державної безпеки, — оскільки вони тут за завданням управління! Нерозголошення таємниці гарантується!»

— Гм! А ефект!

— Страшенний!— журно мовив він.— Тепер, якщо хтось приїжджає навіть о третій годині після півночі, — іде, щоб збудити мене і в піжамі припровадити додолу, аби я подивився, що він після себе замкнув...

Із болгарської переклав
Дм. МОЛЯКЕВИЧ.

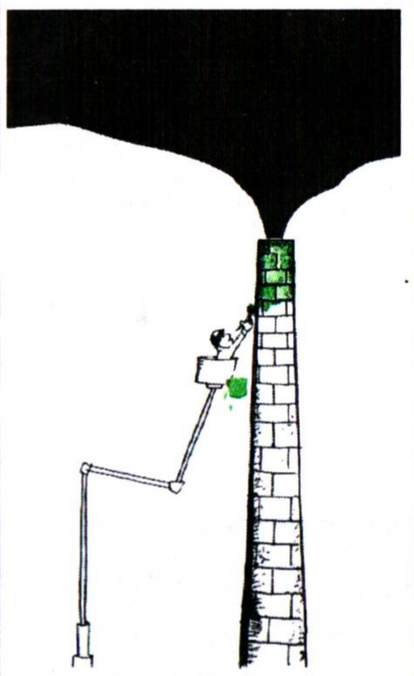

Почалися роботи з озеленення.

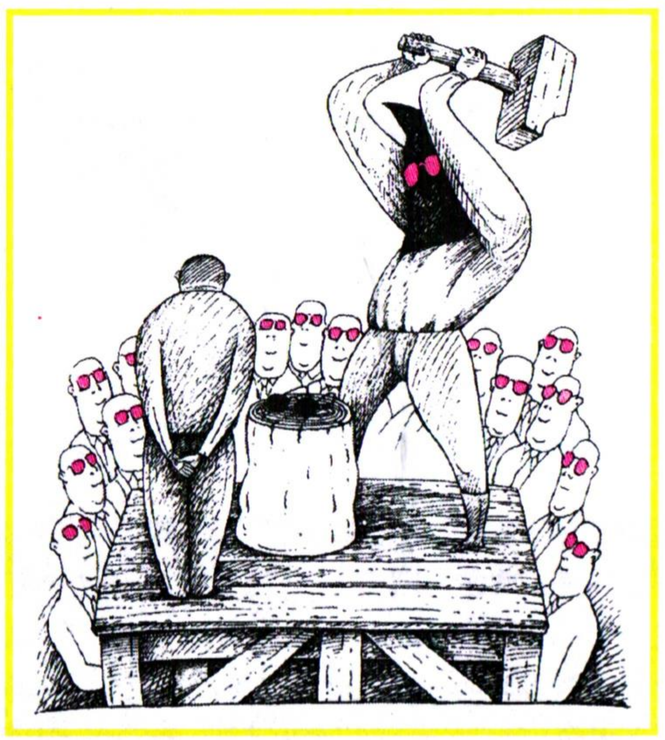

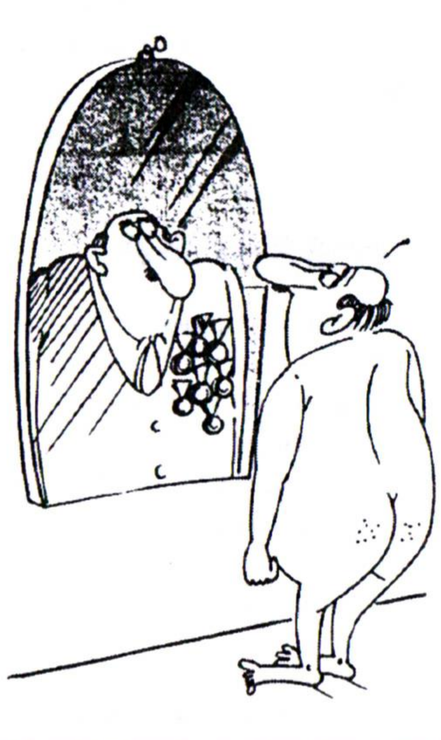

СКАНВОРД

Склала Т.ДОБРОВОЛЬСЬКА

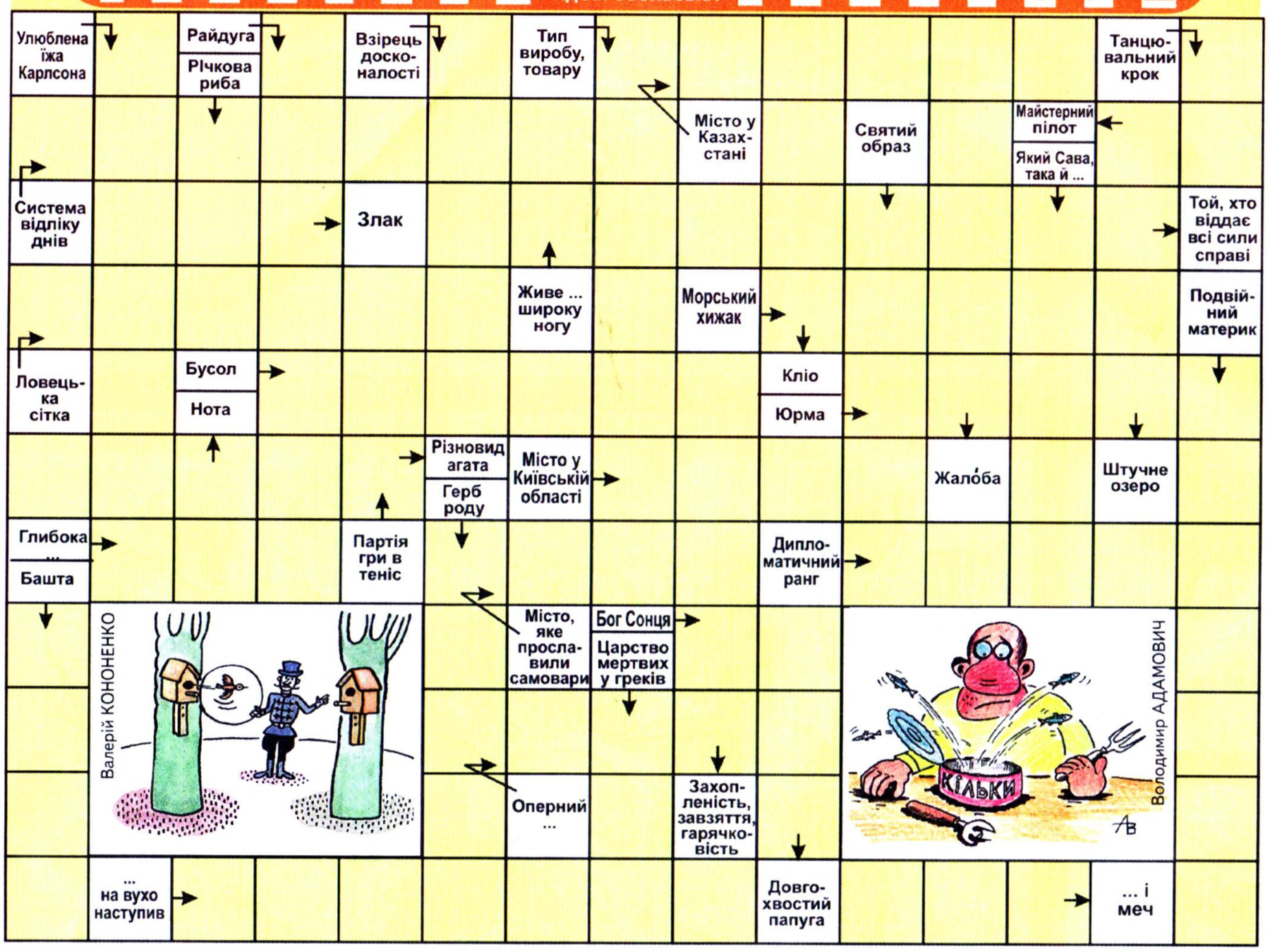

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

Нашого київського карикатуриста Василя ФЛЬОРКА часто обсідають філософські думки. І тоді він не їсть, не п'є, а малює. У друге число журналу «Перець» він запропонував такий малюнок: п'єдестал пошани, а на ньому горять свічі. Та, що на першому місці, уже майже догоріла; на другому — ще палахкотить; а тій, що на третьому, — горіти й горіти.

Серед читачів, які надіслали свої підписи до малюнка, були і песимісти, і оптимісти. Коли журі заради цікавості розклало їхні листи на два стосики, то ті були майже однакової висоти.

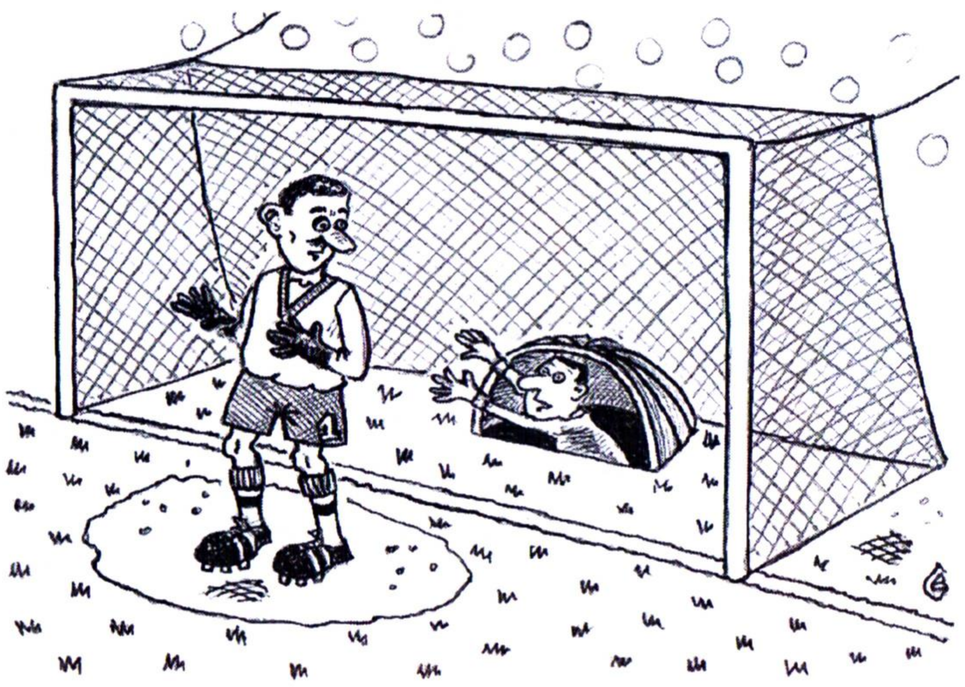

Переможцями цього туру стали — **Ігор БІЛАШ з м. Острога, що на Рівненщині,** який закликає: *«Гори, гори ясно, та щоб не погасло»;* **Ольга БОЙКО з м. Макарова, що на Київщині,** яка побачила в малюнку такий скепсис: *«Свічка з третього місця — до свічки з другого: «Була першою... І хто вона тепер така?»* та **Іван ГРАДСЬКИЙ з м. Тростянця,** який написав:

«Згорають перші
І спішать згоріти,
Щоб ми на цьому світі
веселіли,
Щоб хоч на мить
Побачили дорогу,
І щоб самі
у темряві не тліли.»

Вітаємо!

А тепер чергове завдання: придумайте підпис до малюнка Валерія СИНГАЇВСЬКОГО.

На переможців чекають призи.

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Нарозказував міх, торбу і три оберемки.

ВІДПОВІДІ НА СКАНВОРД, УМІЩЕНИЙ У ПЕРЦІ № 3

Коза. Козак. Клан. Ланка. Кабан. Банк. Крам. Рампа. Пара. Рама. Масло. Слон. Нота. Отара. Рагу. Гумор. Морда. Дамаск. Маска. Атол. Толока. Окапі. Пілот. Лот.

ПЕРЕЦЬ № 4 (1608)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Юрій ІЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

Засновник: Державне видавництво «Преса України»

Зареєстровано Державним комітетом телебачення і радіомовлення України. Свідоцтво КВ № 10334 від 30.08.2005 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера та вказати дату народження і домашню адресу.

Здано до набору 12.04.2010. Підписано до друку 22.04.2010. Формат 70x108/8. Папір офсетний № 1. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 10350 прим. Зам. 0110004. Ціна договірна.

Видається з квітня 1922 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефоном: 454-81-13.

Internet: http//uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво «Преса України», 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393

Козацькому роду нема переводу

Малюнки
Анатолія ВАСИЛЕНКА

— Розкажіть, діду, а як воно раніше було?
— Раніше? Раніше добре було, хлопці. Молодий був, здоровий, неодружений!

— Гей, козаче, зупинися! Ти люльку загубив!
— А я кинув курити!

— Я ж просив велику миску вареників наварити, а не великий вареник на цілу миску!

— Спробуй-но нас узяти!

— Іване! Обідати!

— Я не подивлюся на те, що Бараболя — мій кум! Розікрав казну — відповідай! Хай всиплять йому тридцять різок! Умовно, звичайно...

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО:
ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.
ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ.
ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам.

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!